

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Digterbekiendelse

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Digterbekiendelse", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 449. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staffeldt01val-shoot-workid121705/facsimile.pdf> (tilgået 20. juni 2021)

Anvendt udgave: Samlede digte

5   Alt igjen af dybe Fald
           Herligt, ja! sig reise skal
 Lyset er Naturens Sagn og Minde,
       Duggen Længselsgraaden er,
 Ak! men Verdensaldrer glemte svinde,
 Oceaner ned fra Fielde rinde,
       Tidens Vaar dog stedse er kun nær!

Digterbekiendelse

1   Jeg kan, jeg vil, jeg tør mig ikke lempe,
       O Venner! efter Tidens usle Bud,
 En himmelsk Ild, som ingen Magt kan dempe,
       Dybt af mig selv til Vinger bryder ud,
 Og derfor tør og derfor skal jeg kæmpe
       Med Tiden og dens Søn, hiin trædske Gud,
 Som Mængden Meening kalder og nedknæler,
 Mens Genien ham høit i Luften qvæler.

2   Dybt nede kun har denne AnteusVælde,
       Thi kun af Jordens Skiød hans Kraft gaær frem,
 Dog hist hvor Idealer, frie for Ælde,
       Skjønndt evige, fra Aandens Æterhiem:
 Af gyldne Urner over Verdner hælde
       Olympisk Nektardug og livne dem,
 Der daanet Tidens Søn, der svinder Jorden,
 Med Krønen skrider der en høire Orden.

3   Hvo ei indviet Adgang fik til dette,
       Til Aandeværdens høie Helligdom,
 Ephemeriskt paa Tidens lave Slette
       Til Dieliv lervinget flaggre om:
 Men naar da Genien med aldrig trætte
       Ildvinger op til Tankeverdens Dom
 Sig herlig svinger og dens Sol tør drikke,
 Sin hæse Spot bag ham hiin hvidsle ikke!

- 4 Med Ynde Kraftløsheden sig bevæger,
Hvad ei beundres kan, det takkes skal,
Dog medens hin af jordiskt Blomsterbæger
Aromer suger dybt i lave Dal,
Høir Kraften sig med Nektarskaalen qvæger
I Pavn af et huldsaligt Ideal:
Med Charis ei, med Hebe gik Alciden
Da han sig herligt opsvang over Tiden.
- 5 Æsk ei af Ornen, at han sig skal svinge
Imellem Uveir, travle Bier lig,
Som hvirvle sig i steds mindre Ringe
Om Blomsten og i den nedsænke sig:
Thi vilde det stormer fra hans Risevinge,
Hans høie Flugt er idel Kraft og Krig,
Paa Zeus-Kronions Septer han udhviler
Og med hin første Ild til Jorden iler.
- 6 O du, som Guderne ei foretrække
Til deres Idealers føie Laan,
Skal Geniernes Flugt sig kun udstrække
Til Kredsen af dit korte Trællebaand?
Og hvis de svinder bort bag Skyers Dække
Og du ei følger dem i Blik og Aand,
Troer du, at naar de see den aabne Himmel,
De hvirvles ned i Tankelesheds Svimmel?
- 7 Og ei, dig selv bedragende, du kalde
Fuldkommenhed hvad Feilfrihed kun er!
Kun store Mestre vældigt kunne falde,
Det dybe Fald om Høiden Vidne bær
Og den kun er en Heros mellem Skialde,
Som uden Frygt gik store Farer nær,
Thi af det samme Væld alt Stort fremspiller,
Som Ondt og Godt det siden sig adskiller.

- 8 Dog derfor ei du troe at jeg foragter
Den strænge Nemesis og Gratiën:
Til Maal og Forhold dannende jeg tragter,
Til Yndeslært som ombølger den,
Men ikke jeg det *Tækkelige* agter
Naar jeg en Kunstens Heros stiller hen,
Barbarisk ædel, prydløs, skal han skrække
Og som et Fortidssyn af Slummer vække.
- 9 Hvo i sit Værk kan Alt og Eet foreene?
Den Lod end ei af Siciliens Urne faldt,
Men Charis staar hos Anadyomene
Og Høilhed reiser Hæres Storgestalt;
Sødt lokker Cithrens smeltende Camene,
Calliope til Kampens Brag er kaldt,
Ved Skønheds Alter staae Alcibiader,
I Løveblod Alcider dybt sig bader.
- 10 I Enkelthedens bølgefulde Rige
Er Kraft og Ynde i en evig Splid,
Athleter lig, de for hinanden vige
Og stæde veksler den uviste Strid;
Til fælles Seir de kun sig sammensmige
I hiin den store *Althemaphrodit*,
Ham, som det Heele med Gestalt omskriver,
Mens Tidens Strømme ham som Blod opliver.
- 11 Ved tvende Kræfters Samstød Ahting bliver:
Den eene virker stæde lige hen,
Den anden kun med Grændser rundt omskriver
Og ved sin viise Modstand styrer den,
Og medens denne hiin tilbage driver,
Hvad eller trænges i sig selv igjen,
Een mandig sig som Vælde skal forkynde,
Den anden blid og qvindelig som Ynde.

- 12 Af deres Blanden hver Natur oprinder,
Dog i det Heele Ligevægt kun er,
Det skianne Maal og Forhold ak! forsvinder
I alt det Erkelte og Eene her:
I Blandinger af meer og mindre, bunder
Sig dette, stræbende det Heele nær –
Tør jeg ei begge i min Barm foreene,
Da Skiebren mig den Mandige forleene!
- 13 Jeg agter ikke Daarskab, Jordens Datter,
Og Tidens Lænker jeg heroisk brød;
Mig skrækker ei de Uindvi'des Latter,
Selv om det Helligste den ofte lød.
Det Vanlige det Store ikke fatter,
Thi træder dette hen med vældigt Stød,
For Genien maae selv Naturen vige,
Hvis hun i ham sig selv vil ikke svige.
- 14 Paa Høiden af olympiskt, selvskabt Nøie,
Hvor med sin Yndling hun i Storm opfoer,
Hun Tidens Rige blotted' for hans Øie
Og Evighed i Værket ham tilsoer.
Lig nyfødt Øe, opstødt til Lysets Høie,
Hvor ingen Nuslegt fryder sig, og boer
Og som bag svundne Sekler først skal grønnes,
Hans store Værk, skøndt seent, dog vidst paaskjønnes.
- 15 Og ei er den en Genius som brænder
Sit Offer af for den medfødte Tid,
Kan Millioner laurbærfulde Hænder
Belønne Kunsten, ved hvis høie Id
Den store Alaand sig i os erkiender
Og vi i ham, i Evigheden Tid?
Alaandens Blik igiennem Kunsten tindre,
Hans dagende Bevidsthed i vort Indre.

- 16 Saaledes Kunsten i sig selv medbærer
Sin Løn, sin Høihed og sin Evighed,
Den Evige af' eget Indre nærer
Sin ægte Datter, som han frydes ved.
I Guddomstolke! store Digtre! lærer
Heraf den ædle Lod som I fik med,
Og I, Frugtløse! det sig ei kan sømme
At skabe, lærer heraf at bedømme.
- 17 Vanhellige! som Værket vil forkaste
Før i dit Indre det nyblevet staaer:
Den Gienskiald kun berømme skal og laste,
Som det i sig hiin udenfor formaaer.
Du kan mod Oceanet dig formaste
Og straffe Risebølgen som den slaar,
Men først indfat den i din Haand og siden
Din Døm skal lære os, hvor stor, hvor liden.
- 18 Og begge, du, som seirende dig svinger
Ud af Naturens Kreds ved Egenmagt,
Og du, som hiin ved stille Love tvinger
Og ordner jevnt hans vildthenstrøide Pragt,
I helligt Samfund eders Offer bringer
Og slutter ofrende en evig Pagt,
Hinanden værdige I begge være,
Og Kunsten som det Ypperste I ære!
- 19 Thi Pietiderne er ikke Terner,
Som Ephesus's Gudinde klæde paa,
De, selv guddommelige, over Stierne
Med Guder og Heroer herligt gaae.
Op, Digtre! alt det Jordiske bortfierner,
Da skal I snart det Himmelske opnaae,
Thi Kunsten er lig Troens skønne Rige,
Kun ubesmattet Frahold did tør stige.